

Jeho rehabilitační pracovník Sunil, tučný obr a bývalý mistr v judu, přerušil onu zkoušku potleskem.

„Už je čas na Vaši masáž, pane.“

O několik minut později už se Axel s naolejovanou pokožkou svěřil do každodenní péče, kterou jeho rehabilitace vyžadovala. Přímo pod díru masážního stolu, určenou pro oči a nos, si položil letáček, který uměl už nazpaměť, a pobrukoval si.

„Zdá se, že máte lepší náladu než obvykle, pane Langu.“

Co se stará, ten blbeček?, mumlal si Axel. To snad není jeho starost, jestli mám dneska dobrou náladu nebo se cejtím pod psa? Ten hňup je masér, ne psychiatr!

Po pěti minutách se bývalý judista rozhodl, protože si Axel opět pobrukoval, že mu ze soucitu položí ještě jednou tu samou otázku, domníval se, že jeho pacient by se rád podělil o své pocity.

„Co Vás tak rozveselilo, pane Langu?“

„Slib. Slíbil jsem si, že až budu mít svou první miliardu, splním si jeden sen. Svůj sen.“

„Ano? Gratuluji, pane. Myslím k té miliardě.“

„To bolí, blbče.“

„Omlouvám se. A co je to za sen, pane?“

„Jet do Francie.“

„Tomu rozumím...“

DOBŘE, ASI BY VÁM POMOHL ŠIRŠÍ KONTEXT, ALE ŽÁDNÉ VELKÉ POSUNY, SNAD JEN TEN „SOUCIT“ SE NEHODÍ... C